

Ylen piinallista

Yleä riepotellaan. Ensin ei meinannut löytyä uutta toimitusjohtajaa, ja Wessbergille annettiin lisäaikaa. Sitten kansanedustajat Laukkanen ja Backman nimittivät itsensä kahden hengen työryhmään, jonka tavoitteena oli löytää yleisradioyhtiöllemme uusi vetäjä.

Ei löytynyt. Työryhmän jäsenet päättivät ehdottaa toinen toistaan. Pitemmän tikun veti Backman. Ei mennyt läpi.

Hallintoneuvoston puheenjohtaja, TV-kakkosen entinen kokenut toimittaja Laukkanen joutui häntä koipien välissä jättämään paikkansa. Eduskuntaryhmänsä puheenjohtaja Backman taas putosi viime vaaliessa. Katuvat varmaan, että miten menivätkään niin halpaan.

Nyt Yleä riepotellaan digin takia. Tiedämme kaikki, että viimeistä sivua siinä tarinassa ei ole läheskään vielä kirjoitettu. TV-yhtiöt ovat pikku hiljaa joutuneet myöntymään asiassa kuin asiassa. Onneksi Yle ei ole yritys, jonka tekemisistä maan talous olisi riippuvainen.

Fiksut insinöörit monissa pikkufirmoissaan suunnittelevat salaperäisiä mustia laatikoita, joilla digisignaalin voi helposti muuntaa vanhoille laitteille sopivaksi ja vielä niin, että samaan aikaan voidaan vaikeuksitta katsoa useita telkkareita kuten kykyäänkin. Tätä kehitystä ei pysäytä mikään. Eikä näiden laitteiden käyttöä pysty kieltämään.

Ylen ja muidenkin TV-yhtiöiden talous on tiukalla. Saneerataan. Yhä useammin radiosta ja teeveestä saa kuulla prikulleen saman puhutun reportaasin. Teeveessä kuva ei yllättäen tuokaan siihen lisäarvoa. Radio on parempi!

Uutisriippuvaisena minua ärsyttää erityisesti se, että vanhoja nauhoja lähetetään ikään kuin suorina. Ajatellaan kai, etteivät ne tyhmit ihmiset mitään huomaa. Mutta ihmiset eivät ole tyhmiä. Kerronpa pari esimerkkiä.

Raine Tiessalo raportoi ”suorassa” lähetyksessä eräänä aamuna pariisilaisten suhtautumisesta tulevaan tupakkalakiin. Sanoi seisoskelevansa juuri nyt ulkona ja katselevansa kuinka ihmiset värjöttelevät kadulla ovien pielissä tupakkaa tuprutellen. Samana iltana Raine Tiessalo raportoi yllättäen oikein kuvan kera Sapporosta.

Ja toinen. Istumme iltapalalla Kittilässä. Telkka on auki. Taivaalla loistaa mitä komein Venus ja kasvava kuu. TV:stä tulee pääuutiset.

Toimittaja Mika Mäkeläinen oli päässyt Guantánamon tukikohtaan seuraamaan sensuroidusti amerikkalaisen vankileirin elämään. Mäkeläisen raportin lopuksi kamera kääntyy kuin Suomi-filmissä ylös taivaalle ja pysähtyy ohuena köllöttävään uuden kuun sirppiin. Samaan aikaan ikkunasta näkyvä meidän kuumme oli jo ehtinyt vaiheessaan yli puolen. Reportaasi oli siis monta päivää vanha.

Mutta jotain hyvääkin. Paraikaa rullaa radiossa Pekka Tiilikaisen vanha radiosarja, jonka hän teki matkallaan Melbournen olympialaisiin. On vakuuttavaa. ihan kuin kulkisi samoja katuja.

pajen